

Az a pont

Az autót otthagyták az erdőben, gyalog indultak tovább. Csak a férfi szólalt meg néha, már mindjárt ott vagyunk, de ő még nem tudta hol. A csomagokat, azokat a nehéz koffereket nem lehet elfelejteni. És ahogy a férje hirtelen megállt, és csak annyit mondott, átértünk. Semmi sem tűnt másnak, ugyanaz az ösvény, ugyanazok a fák, mintha még otthon lenne, pedig már nem volt sehol. A határ, ezen később sokat gondolkodott, nem volt határ. De honnan tudta a férje, hogy sikerült? Mikor a katonák megállították őket, már egyértelmű volt. De bent az erdőben az a pont nem hagyta nyugodni. Tulajdonképpen, mondta, még néha most is úgy érzi, hogy nem mentek sehová.

Madárfelhők

A gödröket téglákkal, régi cserépdarabokkal és homokkal töltötték föl. Ha esett, megközelíthetlenné váltak a kertek. A csőztől nagyon féltünk, mondta. Sörétet kapott a sintértől a lelőtt kutyák orráért. Egyszer észrevett egy szögesdrótra tűzött bogarat, aztán még egyet. Attól kezdve mindig ezt figyelte. Egy idő után kezdtek eltűnni a szomszédok. Ha meg nem is haltak, többet nem jöttek ki. Később talált egy gyíkot is felszúrva. És egyre nagyobb területet borított el a gaz. Folyondár futott föl a fákra, alig lehetett letépni, úgy rátekeredett mindenre. Még a betonoszlopokra is. Mindig csak a végeredmény, ahogy történik, soha. Volt már, aki egeret is talált a dróton, de ő azt még nem látott. Csak egyre nagyobb madárfelhőket az elhagyott kertek fölött.

Minden egyszerre működik

Volt egy pillanat, mikor azt érezte, minden egyszerre kezd el működni körülötte. A víz, ami korábban folyó volt, most holtág, a helyiek tónak hívják és hamarosan már csak valami láp lesz a helyén. A faház, amit még nagyapja épített, a szülei eladták, ő meg visszavásárolta. A nap mozgása, ahogy az ég késő délutáni részéből az estibe halad. És a változó hangok. A belefeledkezés. Egy ilyen pillanat előzte meg azt, mikor észrevette a nádas szélén lebegő hófehér testet.

Az utolsó dolgok

1.

*Nem akarsz semmi másról
Beszélni, csak az áthatolhatatlan
Ködről hajnalban, a testekből
Felszálló párafelhőkről, az évszakról,
Ami most egyetlen napig tart.
Hogy mi marad végül, mindig ez
Jut eszedbe, az utolsó dolgok, amiket
Meg tudsz még érteni, gomolygás,
Eltévedés, egy régi igazolványkép,
Vagy csak ez a hideg júliusi reggel.*

2.

*Mindenhol ott van, mondod.
Ebben a kertben is például, a levelek
Mozgásában, platánunk árnyékának
Folyamatos változásában, mikor néha
Újra halljuk, egykori kutyánk
Ugatásában. A legnevetésesebb
Dolgokban mindig. Ott van az őszi
Pakolásban, az avarfüstben, és ahogy
Visszanézek, legyőzhetetlenül van ott
A kerti székben, a kinnfeledt nyugágyban.*

3.

*Nem tart már össze ez a
Szimmetria sem, elhaló
Parancsszó az üres mezők fölött.
Pedig minden a helyén van,
Mondod, mert a dolgoknak itt
Nincs kijelölt helye, ahogy utak
Sincsenek már, csak távolságok.
Visszaülsz a kocsiba mégis,
Ne tudja meg senki, hogy feladtad,
Hogy végül ezt is újraindítod.*